

2010. október 17.

Mihály időszak harmadik vasárnap

Jelenések könyve 12: 1-17

¹Az égen nagy jel tűnt fel: egy asszony, öltözete a Nap, lába alatt a Hold, fején tizenkét csillagból korona. ²Áldott állapotban volt, gyötrelmében és szülési fájdalmában kiáltozott. ³Most egy másik jel tűnt fel az égen: egy nagy vörös sárkány, hét feje volt és tíz szarva, s mindegyik fején korona. ⁴Farkával lesöpörte az ég csillagainak egyharmadát, és a földre szórta. Ekkor a sárkány odaállt a szülő asszony elé, hogy mihelyt megszülné, elnyelje gyermekét. ⁵Fiút szült, fiúgyermeket, aki majd vaspálcával kormányozza mind a nemzeteket. Gyermekét elragadták Istenhez és az ő trónjához. ⁶Az asszony a pusztába menekült, ahol az Isten helyet készített számára, hogy ott éljen ezerkétszázhatvan napig. ⁷Ezután nagy harc támadt a mennyben. Mihály és angyalai megtámadták a sárkányt. A sárkány és angyalai védekeztek, ⁸de nem tudtak ellenállni, s nem maradt számukra hely a mennyben. ⁹Levetették a nagy sárkányt, az ősi kígyót, aki maga az ördög, a sátán, aki tévútra vezet az egész világot. A földre vetették, s vele együtt letaszították angyalait is. ¹⁰Ekkor harsány hangot hallottam az égből: „Eljött Istenünk üdvössége, ereje és országa, és az ő Fölkentjének uralma, mert letaszították testvéreink vádlóját, aki éjjel-nappal vádolta őket Istenünk színe előtt. ¹¹De legyőzték a Báránnyal vérevel és tanúságuk szavával, s nem kímélték életüket mindhalálig. ¹²Ezért örüljétek, egek, és ti, akik benne laktok! Jaj a földnek és a tengernek, mert oda szállt le a sátán nagy haragjában. Tudja, hogy kevés ideje van hátra.” ¹³Amikor a sárkány látta, hogy a földre taszították, üldözőbe vette az asszonyt, aki fiúgyermeket szült. ¹⁴Az asszony azonban kapott két nagy sasszárnyat, hogy a pusztába repüljön, a rejtékhelyére, ahol majd a kígyótól távol egy évig, két évig és fél évig táplálják. ¹⁵Erre a kígyó annyi vizet lövellt a szájából az asszony után, mint egy folyó, hogy elsodorja az ár. ¹⁶De a föld segítette az asszonyon: megnyílt a mélye, és elnyelte a sárkány szájából kiáradó folyót. ¹⁷A sárkány haragra lobbant az asszony ellen, és harcba szállt többi gyermekével, aki megtartja Isten parancsait és kitart Jézus tanúsága mellett.

Mihály időszak harmadik vasárnap

2010. október 17.

Jelenések könyve 12: 1-17

Bizonyára már mindenki megtapasztalhatta, hogy amikor mások kinyilvánítják, hogy bíznak bennünk, akkor olyan dolgokat is képesek vagyunk véghezvinni, amit nem gondoltunk volna lehetségesnek. Az ő belénk vetett hitük erőt ad nekünk a feladatra. Az ő belénk vetett hitük úgy lát bennünket, mintha már legyőztük volna az akadályt.

Mihály és angyalai legyőzték a vádló ellenséget, a kritikust, és kitalították őt a mennyből. A kritizálás, az antagonizmus és a hazugság sárkánya letaszított a földre, és most közöttünk ármánykodik. Ez ok lehet a riadalomra.

Ez ugyanakkor az emberiségbe vetett bizalom melletti tanúságtétel is. Mihály érettnek ítél bennünket arra, hogy megbirkózzunk a kihívással és megharcoljunk az ördöggel – a kriticizmussal, az antagonizmussal és a hazugságokkal mind saját magunkban, mind pedig a világban. A kihívás valóban ijesztő. Mihály Krisztus élharcosa. Jelen korunkban Mihály „Krisztus arca előtt jár”, mint az Ő arkifejezése. Ez az arkifejezés pedig komoly és határozott.

Ugyanakkor az emberszentelő szertartásban Krisztus azt mondja, hogy a kereszthalálát követően a vérbe egy új hit áramlik. Ez nemcsak a mi hitünk, ez a segítség az isteni lényektől ered. Ez az a hit is, amelyet Krisztus és Mihály helyez az emberiségbe. Az ő erejükkal a vérünkben, az ő segítségével fel fogunk ébredni és felnövünk a gonosszal szembeni küzdelem kihívásához. Az ő segítségével sikerülni fog megmenekülnünk a gonosz elnyelő hatalmától. Ők saját sasszárnyakat adnak nekünk, hogy a számunkra kijelölt helyre repülhessünk; azért, hogy a bennünk újjászületett Krisztus, a lelkünkben élő Krisztus biztonságban legyen. Ők úgy tekintenek ránk, mintha mi mindezt már megcselekedtük volna.

A világ gúnyolódhat az erőfeszítéseinken, akár még ellenezheti is azt – de nekünk is megvan a magunk hite. Ahogy Reinhold Niebuhr vallja:

„Semmi sem, amit tennünk érdemes, érhető el életünkben;
ezért a reménység legyen a mi mentsvárunk.
Semmi sem, ami igaz vagy szép vagy jó, tűnik teljesen érthetőnek
a történelem pillanatnyi összefüggésében;
ezért a hit legyen a mi mentsvárunk.
Semmi sem, amit teszünk, legyen bármily erkölcsös, valósítható meg egyedül;
ezért a szeretet a mi mentsvárunk.” [1]

---

[1] Reinhold Niebuhr, Szemelvény a „The Irony of American History” („Az amerikai történelem iróniája”), idézve a „Leading from Within” („Belsőből vezérelve”) (szerk. S.M.Intrator és M.Scribner) című műből.